

Publicerad 2018-11-27 15:09 av Mats Kitok-Lundmark

2018.11.27 tisdag. Julen står för porten till vildmarken.

Vinterns kaos

Livet ilar förbi vår by efter att min väg har stakats ut. Mina böner ligger samlade i en näverkont och värmen dröjer sig kvar i den arktiska polarnatten. Jag orkar inte vara rädd mer. Nästan uppgiven ser jag världens dygder falla, igen. Vilken gång i ordningen är det nu?

Som tomtens skägg hoppar mina skrattgropar upp och ner i glöggen. Nu ska man ju ha roligt. Febrigt dansar jag runt granen. Det är ju hoppets högtid eller hur. Klåfingrigt tafsar barnen på andras paket, för att de mår dåligt efter en alltför lång tid utan solens böljande intrång. Nu är tiden då vi börjar räkna dagar och läsa TV-Guider i avsaknad av livslust, eller bara sanna vänner. Vi försöker stå ut med allt tills vi får börja om på nytt med samma gamla visa. Det kanske är därför man blir mätt på jordelivet vid hög ålder och går hädan.

Kanske.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mats Kitok-Lundmark med Poeter.se id #9445 innehar upphovsrätten